

de forskellige Kommuner til at tage Beslutning om, hvorvidt de vil standse Udsækningen af Alkohol et helt Døgn, Søndagsdøgnet. Det ene som det andet, den nu bestaaende Bestemmelse som de ny foreslaaede begrænser alt sammen den personlige Frihed. Spørgsmaalet for os her, naar vi lovgiver, er kun: Hvor bør Grænsen sættes? Hvad fremmer det, som vi ønsker at faa fremmet, og hvad hindrer det?

Det er ud fra dette Synspunkt, at Lovforslaget her er fremsat. Det er ud fra dette Synspunkt, at Kommissionen har truffet sine Afgørelser, har delt sig i et Mindretal og et Flertal — ikke i et Mindretal eller et Flertal for den personlige Frihed, men et Mindretal og et Flertal med Hensyn til Foranstaltningernes Hensigtsmæssighed i Spørgsmaalet om Ædruelighedens Fremme. Der vil jeg gerne have Lov til at sige til forskellige ærede Talere, som har haft Ordet væsentlig mod forskellige af de Bestemmelser, der her er førte frem, at det er urigtigt at paastaa, at der gennem nogle Bestemmelser i Lovforslaget tages Stilling til Spørgsmaalet om et endeligt Forbud mod Handel og Udsækning og Fabrikation af stærke Drikke her i Landet. Kommissionen har ikke taget Stilling, hverken dens Mindretal eller dens Flertal, og ingen Bestemmelse i dette Lovforslag tager Stilling til dette Spørgsmaal; man kan være Ven eller Modstander af denne Forbudstanke, og man kan ganske uanset dette Standpunkt tage Stilling til hvert enkelt Spørgsmaal, som her er forelagt til Afgørelse.

Der er under Forhandlingerne naturligvis væsentlig dvælet ved de forskellige Spørgsmaal, hvor et Mindretal og et Flertal i Kommissionen havde skønnet forskelligt med Hensyn til, hvad der paa dette Lovforslags Omraade var hensigtsmæssigst til Fremme af Ædrueligheden, og hvor derefter Lovforslaget maatte tage Stilling til de forskellige Opfattelser. Om disse Spørgsmaal skal jeg gøre nogle faa Bemærkninger.

Det ærede Medlem fra Nibe (Kvist) havde i Virkeligheden kun een Indvending at gøre mod Lovforslaget i Forhold til Kommissionens Betænkning, nemlig overfor den Stilling, som Lovforslaget tager i § 21: Bevillingerne, idet det ærede Medlem tog til Orde for, at en Kommune under alle Omstændigheder ved simpelt Flertal skulde kunne hindre Udsækning indenfor Kommunens Grænser og altsaa derigennem begrænse Overbevillingsnævnets Myndighed til at tage et almindeligt Skøn over Tilstanden. Hvad det drejede sig om, var, saa vidt jeg

forstod det ærede Medlem, ikke den Skelnen, som i Lovforslaget er gjort mellem Beværtning og Gæstgiveri for Bade- og Kuranstalter, idet Udsækning til Kommunens Beboere gennem det Forslag, jeg har stillet, vil kunne hindres ved Kommunens Bestemmelse, saaledes at det paagældende Etablissement ved Overbevillingsnævnets Beslutning kun kan faa Adgang til at skænke for tilrejsende paa en Gæstgiveribevilling. Det, som det ærede Medlem tog Sigte paa, var, at for to Litras Vedkommende, nemlig det Litra, som omfatter Statsetablissemeter, og det Litra, som omfatter Jernbanestationer og Skibe i Fart, mener jeg og Lovforslaget, at her bør Overbevillingsnævnets Skøn være uafhængigt af den kommunale Afgørelse. For den sidste Vedkommende fjernede det ærede Medlem endogsaa ved en Bemærkning Skibe i Fart som mindre væsentligt for ham, og det forstaaer jeg meget vel; thi et Skib, som gaar fra en Kommune til en anden, og paa hvilket Beværtningen kun er aaben i det Tidsrum, i hvilket det bevæger sig paa Havet, kan vanskeligt siges at have en egentlig kommunal Interesse. Tilbage blev altsaa Statsetablissemeter og Jernbanestationer.

Med Hensyn hertil sagde det ærede Medlem, at Staten dog virkelig ikke har nogen Interesse i mod en Kommunes Ønske at give Adgang til Udsækning af stærke Drikke paa Jernbanestationer eller paa sine egne Etablissemeter; Staten, som selv gaar i Spidsen for Ædruelighedsarbejdet, bør dog ikke søge en Adgang til paa sine egne Etablissemeter eller paa Jernbanestationer at lade Udsækning finde Sted. Men her slutter det ærede Medlem sig til noget, som ikke findes i Lovforslaget; der findes ikke i Lovforslaget nogen Tilkendegivelse af, at Staten agter at benytte den Adgang, som gives i Lovforslagets § 21, til at foretage Udsækning paa disse Steder eller til ikke at tage Hensyn til, hvad Kommunerne i saa Henseende fremfører. Jo stærkere Staten gaar i Spidsen for Ædruelighedsbevægelsen, jo stærkere Lovgivningsmagtens Beslutninger er prægede deraf, desto mere kan det ærede Medlem ogsaa være overbevist om, at Staten gennem sine Organers Beslutninger, gennem Overbevillingsnævnets Beslutninger i saa Henseende vil følge den samme Retningslinie. Naar jeg har ment, at Staten maa være eneraadende med Hensyn til disse Spørgsmaal i de Etablissemeter, den selv raader over, er det, fordi det forekommer mig, at Statens naturlige Højhedsret maa gøre sig gældende paa dette